

ogsaa nok, det kan være rigtigt at tage det Forbehold, at man ikke uden videre skal indrømme, at noget er til Stede i saa stor Udstrækning, som Socialdemokratiet paa-taar. Thi der er hos det ærede Medlem og det Parti, han tilhører, ogsaa naar de har Ret i en Sag, en vis Tilbøjelighed til at overdrive, saa at det af den Grund nok kan være nødvendigt at tage et vist Forbehold.

Det ærede Medlem udtalte her uforbeholdent, at Venstre gerne maatte have Æren for den hidtidige Lovgivning med Hensyn til Udstykningsvirksomhed. Det var ikke min Mening med mine Udtalelser før, at et enkelt Parti skulde have Æren for denne Lovgivning; jeg ønskede tværtimod at gøre Indsigelse imod, at man fra Socialdemokratiets Side vilde give det Udseende af, at de var de førende paa dette Omraade. Men jeg takker det ærede Medlem, fordi han saa uforbeholdent har erkendt, at han vil tillægge Venstre Æren for den hidtidige Virksomhed paa dette Omraade. Thi det ærede Medlem er jo fuldkommen paa Vildspor, naar han her hævder, at det har været tilsigtet, at det skulde være saa smaa Brug, at de kunde afgive Arbejdskraft, at det ikke maatte være saa store Brug, at der kunde holdes selvstændig Drivkraft derpaa, og at det i det hele var tilsigtet at oprette Brug, der kun kunde give Plads for uselvstændige Landbrugere. Man fik det Indtryk, at de, der sad paa disse Brug, var forkuede Mennesker, som ikke kunde staa paa egne Ben. Dette er jo ganske forkert; jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem, hvis han ser ud over Landet og ser paa de 12 000 Husmandsbrug, der er oprettede ad denne Vej, vil faa Indtrykket af, at det er en forkuet Husmandsstand, der sidder paa disse Brug. Det ærede Medlem er, saa vidt jeg ved, selv en af disse Husmænd, og han gør ikke Indtryk af at være saa undertrykt og forkuet, at han ikke tør hævde en Mening.

Endelig udtalte det ærede Medlem, at nu var Tiden inde til at tage et virkelig stort Skridt og ikke stadig fortsætte med disse smaa Trin. I den Anledning vil jeg gerne spørge: Hvilke Skridt er det da, det ærede Medlem ønsker? Det, jeg har hørt fra den Side, er dette stadige Krav om Ekspropriation, et Krav, som jo er af fuldkommen teoretisk Art og kun kan virke som et Mittel mod Vanskeligheder, der er tænkte, men ikke virkelige. Thi det er slet ikke paa det Punkt, hvor Ekspropriation skulde være Hjælpe midlet, at Vanskeligheden ligger; Vanskeligheden ligger, som det Gang paa Gang er gentaget, i Øjeblikket i at til-

vejebringe tilstrækkelige Midler til Opførelse af Bygninger. Og naar det ærede Medlem ønsker et virkelig stort Skridt og ikke disse stadige smaa Trin, ligger det nær at spørge: Hvad gennemførte det ærede Medlem og hans Parti da i de 7 Aar, de dannede Regering eller — hvad skal jeg sige: dannede Grundlaget for Regeringen her i Landet? Da var der jo Tid til at rejse Spørgsmaalet og gennemføre, hvad man virkelig ønskede i saa Henseende. Men Resultatet var jo, at i den Lov, som blev vedtaget i 1917, og som har haft Gyldighed Dag for Dag, Aar for Aar indtil nu, gik man vel saa højt op, at man tilbød 12 000 Kr., men man naaede dog kun saa vidt, at man fuldkommen vanrøgtede denne Sag, saaledes at Loven i de sidste 3 Aar har været næsten ubrugelig. Her foretages der dog et Skridt i den Retning, i hvilken det ærede Medlem ønsker, man skal gaa, idet man til 12 000 Kr. lægger 10 000 Kr. og paalægger Statskassen, der hidtil kun har ofret 5 Mill. Kr. aarlig til denne Sag, at ofre 12 Mill. Kr. om Aaret. Det er det største Skridt, der nogen Sinde er foretaget paa dette Omraade. At der kan foretages større endnu, skal jeg villigt indrømme, og det er ogsaa et Spørgsmaal, jeg vil være med til at overveje, naar vi har indhentet Erfaringer. Men det forekommer mig, at det Parti, som har dannet Regering i 7 Aar og holdt Bevillingerne nede, saa at denne Lov var blevet næsten ganske ubrugelig, skulde være de sidste til at staa op her og sige: Lad os nu endelig gøre et stort Skridt.

Naar det ærede Medlem udtaler, at han for sit Vedkommende ikke vilde være betænkelig ved at tage Ansvar for at træffe Afgørelse i et Nævn, der skulde fastsætte, hvorvidt der skulde foretages Ekspropriation eller ikke, tør jeg selvfølgelig ikke benægte det, men jeg tror ikke, det ærede Medlem skal rose sig af, at han ikke nærer denne Betænelighed. Jeg for mit Vedkommende vilde i alt Fald være i allerhøjeste Grad betænkelig ved, jeg skulde meget have mig frabedt at sidde i et Nævn med den Opgave at træffe Afgørelse af, hvorvidt man havde Lov til at tage Jord fra en Mand, som har sat hele sit Livs Arbejde som Indsats i sit Landbrug. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem vilde være saa ubetænkelig, som han her fremstiller det, hvis han virkelig forstod, hvad det drejer sig om; og jeg har den Tillid til det ærede Medlems Retfærdighedsfølelse og virkelig praktiske Sans, naar det kommer til Stykket, at jeg tror, at hvis en Lovbestemmelse som den omtalte skulde føres ud i Livet, vilde det ærede Medlem